

AYABAKAN ÇİÇEĞİ

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024

AYABAKAN ÇİÇEĞİ

TUĞBA AKGÜN

ISBN: 978-605-188-750-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 48936

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Tuğba Akgün

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Deniz Avcıer

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı: **Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. No: 2/4 E Blok No: 109

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: **Milli Basımevi**

Maltepe Mahallesi, Davutpaşa Caddesi, Güven İş Merkezi

Topkapı - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

TUĞBA AKGÜN

AYABAKAN ÇİÇEĞİ

Resimleyen: Deniz Avcılar

İÇİNDEKİLER

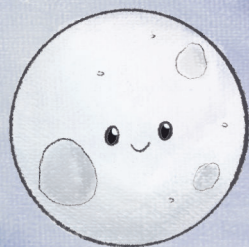
Ayabakan Çiçeği	9
Meraklı Yaprakđın Dünya Turu	25

Beni bir çiçek gibi büyüten annem Müşerref
ve babam Hamdi Çınar'a...

AYABAKAN ÇİÇEĞİ

Zamanın birinde, dünyanın en renkli köşesinde, kocaman tarlaların içinde, yuvarlak yüzlerini sapsarı taç yaprakların sardığı, uzun boylu çiçekler vardı. Bu çiçekler her sabah Güneş’le uyanır, onun anlattığı masalları gözlerini ondan ayırmadan dinler, Güneş batınca da tüm günün yorgunluğuyla uykuya geçerlerdi. Güneş’le uyanıp onunla uyudukları ve başka hiçbir şeyle ilgilenmedikleri için onlara, “günebakan çiçekleri” denirdi.

Biri dışında bütün günebakanlar, birbirine benzerdi bu tarlada. Sadece minik bir günebakan, diğerleri gibi sarı değildi.

Yaprakları, kirpikleri, kaşları, tohumundaki bir özellik yüzünden bembeyazdı. Diğerlerine göre biraz da ufaktı.

O da her sabah Güneş'i görmek isterdi ama Güneş o kadar parlak, Minik Günebakan o kadar beyazdı ki bu parlaklık gözlerini rahatsız ederdi. Bu yüzden ona bakamaz, onu göremezdi. Arkadaşlarından kısa olduğu için aşağılarda kalır, Güneş'in anlattığı masalları da duyamazdı. Her sabah onlardan, dinledikleri masalları kendisine de anlatmalarını isterdi ama akşam olduğunda hepsi uykuya dalar, o gün dinledikleri masalı bir türlü anlatamazlardı.

Minik Günebakan, bu kadar kısa ve beyaz olmayı hiç sevmiyordu. O da diğer günebakanlar gibi uzamak ve gözleri acımadan Güneş'i izlemek istiyordu. Her gece arkadaşları mışıl mışıl uyurken

bu sorunlarına çare bulabilmek için düşünmekten gözüne uyku girmiyordu. İşte böyle uyku tutmadığı bir gece, bir ses duydu: “Merhaba çocuk!”

Minik Günebakan, sesin sahibini aranarak etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Acaba kendisi gibi uyumayan bir günebakan mı vardı? Bir sağa bir sola bakınırken tekrar aynı sesi duydu: “Burada, yukarıdayım.”

Minik Günebakan, başını gökyüzüne kaldırdığında kocaman gülümsemesiyle kendine bakan Ay’ı fark etti. Onu duyabildiğine hem şaşırdı hem de mutlu oldu. Çekinerek o da cevap verdi: “Şey, merhaba. Sen Ay mısın?” diye sordu.

Ay kahkaha atıp, “Evet, doğru bildin. Peki, sen kimsin? Her gece görüyorum seni, diğerleri uyurken sen hep düşünüyorsun. Bir derdin mi var?” dedi.

Nihayet derdini soran birini bulan Minik Günebakan, başını önüne eğip üzgün bir sesle, yavaş yavaş anlatmaya başladı. “Ben diğerleri gibi sarı değilim. Bembeyaz olduğum için Güneş’e bakamıyorum, ışığı gözlerimi acıtıyor. Ayrıca arkadaşlarım kadar büyüyemedim. Boyum kısa olduğu için de sesi bana ulaşmıyor, Güneş’in anlattığı masalları dinleyemiyorum. O kadar merak ediyorum ki anlattıklarını. Biliyor musunuz, ben bugüne kadar hiç masal dinleyemedim.”

Minik Günebakan’ın, diğerleri gibi olmadığı için üzüldüğünü anlayan Ay, ona bir teklifte bulundu. “Bu kadar üzülmene gerek yok. Gece de masal anlatılır. İstersen her gece sana masal anlatabilirim. Bak, etrafımda bir sürü yıldız ve bu yıldızların her birinin duyup bana anlattığı masallar var. Gecelerce anlatsam yine bitmez benim masallarım.

Ayrıca diğerklerinden farklı masallar benim bildiklerim. Düşünsene, hepsi senden bu masalları öğrenmek isteyecek. Ne dersin?”

Minik Günebakan ilk defa masal dinleyeceğı için çok heyecanlandı. Ay’ın teklifini hemen kabul etti.

Ay, ısıltılı bir gülümsemeyle başladı anlatmaya. “Bak, şu yanımdaki parlak yıldızı görüyor musun? İşte ondan duyduğum bir masalı anlatacağım sana. Bir varmış bir yokmuş. Develer tellal, pireler berber iken bizim bitli kedi de bir garip muhtar imiş. Bu muhtarın köyünde küçük bir kız yaşarmış. Küçük dediğime bakma sakın. Koca koca adamların kaldıramadığı çuvalları kaldırır, oradan oraya taşırmış. Gel zaman git zaman bu kız, köyler arası bir yarışmaya katılmış...”

Ay, masalı öyle güzel anlattı ki Minik

Günebakan, onu dinledikten sonra ilk defa rahat, derin bir uykuya daldı. Ertesi sabah arkadaşlarını keyifle izledi. Hepsi her gün yaptıkları gibi Güneş’e dönüp onun masalına kulak kesildiler ama Minik Günebakan bu defa, masalı duyamadığı için üzülmedi.

Gece olunca heyecanla Ay’ı bekledi. Arkadaşları mışıl mışıl uyurken o, dinleyeceği yeni masalı hayal ediyordu. Ay gelir gelmez bir an önce masalı anlatması için ısrar etti. Ay da bu ısrara dayanamayıp masalını anlatmaya başladı.

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, bütün bir kış geçince. Ben giderim o gider hiç durmadan yürüyünce. Bir bakarım sağıma, bulamazsam dönerim soluma. İşte bir masal perisi var solumda. Masal perisinin masal şatosunda yaşayan bir tavşan varmış. Bu tavşan her şeyi sever, bir tek havucu